

Arrest

nr. 154 763 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, indien de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, de asielaanvraag werd niet in overweging genomen of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij inzake artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog aangaande de artikelen 3 en 6 van het EVRM doet hieraan geen afbreuk.

Met betrekking tot voormeld artikel 6 dient erop gewezen te worden dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van voornoemd artikel 6, zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient er op gewezen te worden dat niet alleen bij arrest van 4 oktober 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 111 309 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd is geworden, maar tevens dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting, een verwijzing naar haar asielrelaas en naar (stukken bijgebracht in het kader van) haar beroep in volle rechtsmacht tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en algemene beweringen aangaande de situatie in Guinee. De Raad wijst nogmaals op voormeld arrest van 4 oktober 2013 en benadrukt dat hij zodoende het concrete asielrelaas van de verzoekende partij en de situatie in Guinee heeft beoordeeld. De verzoekende partij maakt een schending van voormeld artikel 3 zodoende niet aannemelijk.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 20 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 5 maart 2015 opgenomen grond, volhardt zij in haar verzoekschrift en de middelen erin ontwikkeld. Zij stelt dat haar dochtertje hier geboren is, een Nederlandse vader heeft en dat zij vreest voor besnijdenis van haar dochtertje. Zij wijst op de Franstalige rechtspraak van de Raad waarbij in deze gevallen bescherming wordt geboden.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking en stelt dat de Raad de beslissing van het CGVS heeft bevestigd.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting in de eerste plaats volhardt in haar verzoekschrift en de middelen erin ontwikkeld. Hiermee brengt zij echter geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 5 maart 2015 werd aangegeven. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar dochtertje hier geboren is en een Nederlandse vader heeft, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat aan te geven op welke manier dit in het licht van voormelde beschikking relevant is. Daar waar zij verwijst naar een vrees voor besnijdenis van haar dochtertje, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zulke vrees voor het eerst ter terechtzitting opwerpt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Uit het arrest van de Raad van 22 september 2015 met nummer 152 995 blijkt dat de dochter van de verzoekende partij geboren werd op 15 januari 2014 en zodoende na het indienen van het verzoekschrift op 15 juli 2013, zodat aan de verzoekende partij niet kan verweten worden dit element niet eerder te hebben opgeworpen. Vervolgens dient er echter op gewezen te worden dat de verzoekende partij niet verder ingaat op de door haar geuite vrees voor besnijdenis van haar dochtertje en dat de verzoekende partij bovendien op 23 december 2014 voor zichzelf een tweede en voor haar dochter een eerste asielaanvraag indiende, waarin zij deze vrees voor besnijdenis heeft ingeroepen. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden de verzoekende partij en haar dochter echter geweigerd, op 31 maart 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en op 22 september 2015, bij arrest met nummer 152 996 respectievelijk 152 995, door de Raad. Ten slotte maakt de verzoekende partij ook wat dit element betreft niet duidelijk op welke manier dit in het licht van voormelde beschikking relevant is. Met haar betoog ter terechtzitting doet de verzoekende partij dan ook geen afbreuk aan het gestelde in de beschikking van 5 maart 2015.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE